

SZÁM.

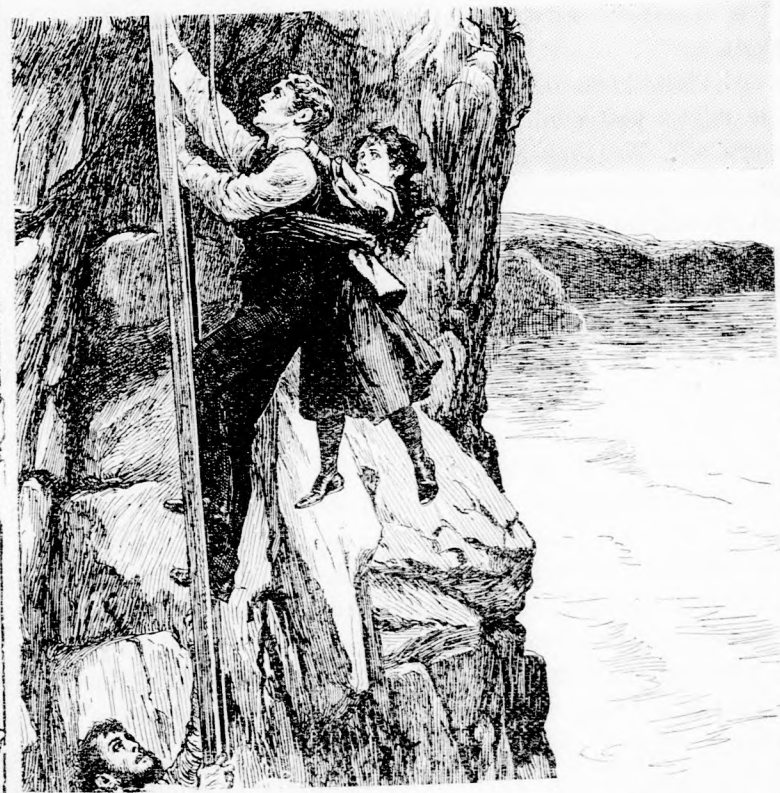
a közöl-
tatolesy
ajdaná-
tatolesy
tán az
ocsit is
latin, s
égtére»
ét fog-
Nyil-
lle» és
Bemu-
kiadó-
si táb-
annyira
molyan
m ked-
eti fel-
z illat-
stek. —
esoroz-
naeum»
testv.
ad nek-
i, hogy
bővebb
s vitéz-
Her-
zivesen
serélési
s-társá-
a »Kis
n. Raj-
Lukács
k este
naeum»
tetszé-

u Alice
r. lapo-

ÁRA.

cin-nyo-
i tábla
amából
naeum
tere 3.

KIS NEMZETI NAP

... MEGMENTŐJE HÁTÁN LEBEGVE. (Lásd a 387. lapon.)

Szerkesztő Forgó bácsi.

LV. köt. 25. szám. Ára negyed-évre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr. 1898. december 18-án.
Megjelen minden vasárnap 16 lapon.

A HŐS UNOKA.

— Elbeszélés képekkel. —

(Folytatás.)

MIKOR Lórika a magas szikla széléről lebukott, Aladár hirtelenében nem is tudta, mi történt. Mivel a lábát erősen megvetve és hátra felé hajolva fogta a testvére kezét, természetesen abban a pillanatban, hogy a Lórika keze kicsuszott az övéből, ő is elvesztette az egyensúlyát és hátra bukott.

— Ejnye no! kiáltá kissé boszusan. Vigyázz, még le találsz pottyanni.

Hamar talpra állt. Meghökkenve bámult a szirt szélére. Épp ekkor gurult le Lórika kétségbe esett sikoltással a mélységbe.

Kicsibe mult, hogy Aladár utána nem ugrott. Aztán futásnak akart eredni, hogy valamely alacsonyabb helyről ugorják a tóba. Jól tudott uszni; arra számított, hogy Lórika talán nem merül el rögtön; még idején eljuthat hozzá, megmentheti.

Még azonban éppen csak megmozdult, mikor a mélységből fölhangzott a Lórika hangja:

— Segítség! Aladár! Ó segits!

Nagyot lélezett Aladár. Elképzelni sem tudta ugyan rögtön, honnan kiált Lórika; de mindegy. Egyelőre elég az, hogy nem zuhant le a vízbe.

— Hol vagy? Honnan szólsz? kérdé Aladár.

— Itt fekszem a szikla oldalán... fenn akadtam. Ó, de mozdulni nem tudok!

Aladár hasmánt kuszott a szirt szélére, úgy, hogy letekinthetett a mélységbe. Látta, hogy a szikla-falnak körül-belül fele-mélységénél a szirt erkély-szerűen dudorodik ki és bokrokkal van benöve. Ezekre esett rá a

leányka. Össze szurkálták ugyan, de fel is tartották, nem eshetett tovább. A Gondviselés csodásan mentette meg.

— Maradj ott nyugodtan! kiáltá Aladár. Mindjárt körül nézek, hogyan juthatok hozzád.

Ugyan hiába nézett körül. Mint valamely magas fal közepén levő erkélyhez, úgy ahhoz a szikla-párkányhoz sem lehetett semmikép hozzá férni. A szegény leányka pedig kinosan várta a szabadulást; moczcanni sem mert, nehogy a gyöngye bokrok letörjenek s ő menthetetlenül lezuhanjon. Keserves volt tehát hallania, mikor Aladár lekiáltott:

— Mind hiába, csak kötéllel lehet oda jutni. Szaladok haza. Mindjárt itt leszünk. Addig csak várj türelmesen.

Szegény Lórika nem is tehetett egyebet; legföljebb, hogy e véghetetlenül hosszúnak tetsző idő alatt keservesen vádolta magát is, de bizony Aladárt is.

— Magam vagyok az oka... minék hallgattam rá! De ő meg miért unszol minduntalan effélére? Többé soha sem hallgatok rá... Nagyra van a bátorságával, vitézségével... talán igaza van... nem tudom. De valami hiba van a dolgában, hogy mindig ilyen bajokba keveredünk... Ó csak jönnének már!

Végre, nagy sokára, hangokat hallott. Aztán, roppant öröme, egy izmos férfi bocsátkozott le kötélen hozzája.

— Maradjon mozdulatlanul, kisasszonykám, mondá. Jól szét kell néznem, hogy hibát ne kövessünk el.

Rövid idő múlva fölfelé kiáltá:

— Létrát kell lebocsátani; van itt jó helye, ahol megáll. A szikla oldala tele van kiálló éles kövekkel, ezeken a kötél

fölhúzáskor annyira dörzsölődnek, hogy tán el is szakadna.

Még vagy fél órát kellett tehát Lórikának abban a keserves állapotban tölteni. De végre elő hozták a hosszú létrát, lebocsátották. A már lenn lévő ember jól helyre igazította; aztán lejött egy másik, kinek a derekára hosszú kötél volt kötve, melyet a fönn álló emberek tartottak. A köteles ember lekuporodott Lórika mellé.

— Kapaszkodjék a hátamra és fogózzék erősen a nyakamba! mondá.

— Jaj, de hát ha lecsuszom! ijedezett a leányka. Nagyon reszketnek a kezeim!

— Nem is bizzuk azt egészen a kisaszszonyka gyöngye kezeire. Oda kötözzük ám!

A másik ember erősen oda is kötözte Lórikát, aki úgy függött a megmentője hátán, mint valami teli zsák. De maga is érezte, hogy így már valóban nem érheti baj. Kissé szédült ugyan, amint megmentője hátán lebegve (Lásd a képet a czimlapon.) fölfelé kapaszkodtak; de az egész csak két-három perczig tartott, aztán fönn voltak a biztos földön.

Ott fönn várta már a mama is, kinos aggódással, míg Aladár folyton biztatgatta:

— Nem lesz semmi baj ... egy kicsit talán megütötte magát, de azt holnapig kiheveri.

Lórikának csakugyan nem esett komolyabb baja, de a kiállott rémület úgy megviselte, hogy nem birt a maga lábán haza menni. A mama is alig-alig tudott megnyugodni; mindig újra össze borzadt, ha eszébe jutott, milyen veszedelemben forgott kedves leánykája. De mikor otthon lassacskán lecsillapodott az izgalmuk, természetesen rá került a sor annak a kifürkészésére is, hogy voltaképen miként is történt hát az a

veszedelem? És persze kitünt, hogy jócskán van része benne Aladárnak.

Nagyon komolyan és elszomorodva szólt a mama:

— Kevésbe mult, hogy oktalan vakmerősködéssel halálát nem okoztad a testvérednek. Sokszor intettelek és remélem most már belátod, milyen hibás uton jártál eddig. Ne folytasd. hanem emlékezzél jó atyád intésére. Eddig csak aggodalmat és szomorúságot okoztál, a helyett hogy növelted volna bizalmamat, hogy idővel majd támogatója és oltalmazója leszel anyádnak!

— De anyácskám, tehettem én róla hogy Lórika ügyetlen volt és eleresztette a kezemet? szólt Aladár meglehetősen daczosan.

— Igen is, tehetél volna róla! Gondolnod kellett volna rá, hogy ez megtörténhetik s épp ezért nem lett volna szabad unszolnod, hogy olyan veszedelmes helyre lépjén.

Aladár elhallgatott, de semmikép sem érezte meggyőzöttnek magát. Sőt ugy titokban szinte bizony egy kis gunyolódásra érzett hajlandóságot.

— Persze ... a mama nagyon jó ... nagyon szeret minket ... de hát nem tehet róla ... a nők mind félénkek és ijedősek. Haha! Ugyan szép lett volna, ha a nagypapa, mikor mint fiatal honvéd ágyuzgatott a csatában, azon töri a fejét, nem eshetik-e valami baja. Bizony lőtt az ellenség is, de azért nem futott el, aki vitéz volt. Hát én sem járok rossz uton, mikor bátran megteszem amit sokan nem mernek.

De hogy Lórikát is a nagypapa méltó unokájává nevelje, arról, azt belátta, le kell mondania.

— Soha sem fog tudni baj esetén megállani a lábán. No, itt vagyok én, megvédek akár a hétfejű sárkány ellenében is. Hát csak üljön otthon a suton, kötögessen, varrogasson. Nem fogom ezen tul kívánni, hogy velem járjon holmi kirándulásaimon. Hiszen akkor nem jutnék tovább a kerti lugasnál!

Ezt annál okosabb volt elhatároznia, mert Lórika egyáltalában nem ajánlkozott többé társául.

— Elég volt egyszer ott rekedni a csempészek barlangjában, meg a szikla oldalán.

— Egyik helyen sem történt semmi bajod, te gyáva nyulacska, felelt Aladár megvetőleg.

— Hála a jó Istennek! De a csempészeknél a fejem mellett sivitott el a golyó, a sziklán pedig az a pár áldott bokor mentett meg. A te vitézségednek sehol sem láttam hasznát, de bizony a csempészeknél te is éppen úgy térden állva esküdtél, mint jó magam.

Aladár szinte veszedelmesnek kezdte találni a hugocskája hangját. Hiszen jóformán az tűnik ki, hogy Lórika édeskevésre becsüli, sőt majdnem kétségbe is vonja az ő kedves bátyja hősi tulajdonait.

Szerencséjére — ő legalább azt hitte, hogy szerencséjére — épp akkor beszélgettek így, mikor egy látogatásból sétáltak haza felé és a kis városkának, amelynek a szélén az ő szép kastélyuk állt, a piacán haladtak keresztül. Ott állt az ódon templom és Lórika, amint véletlenül föltekintett, szinte ijedten sikoltott föl és eltakarta a szemét.

— Jaj de borzasztó!

Aladár is oda pillantott s látta, mitől borzadt meg a leányka. A tornyot javi-

tották és valami czélből kötél-hágcsó függött a torony tetejéről majd nem a templom tetőzetéig. Ezen a kötél-létrán pedig, mely ide-oda lengett, épp akkor kapaszkodott egy ember fölfelé.

— Derék legény! szólt Aladár. Látszik, hogy bátor és nem szédülő.

— De nem ám, szólalt meg mellettök egy öreg polgár. Valóságos isten-kisértés, amit mivel. Nincs is második ilyen bátor legény a városban.

— No bizony! szólt Aladár foghegyről. Nem olyan nagy dolog az. Magam is megtenném.

— Meghiszem, fiatal barátocskám, meg hiszem, felelt az öreg nevetve. A kérkedő ember mindig nagyon hetykén vállalkozik olyan dologra, amelyről tudja, hogy nem köll és nem lehet megtennie.

És gunyos nevetéssel ment odább.

— No lásd, szólt Lórika félig boszusan. Kikaptál a vitézkedésért. Minek is beszélj olyat?

— Hát persze, te is azt hiszed, hogy meg nem tudnám vagy meg nem merném tenni?

— Ugyan hagyd el! Minek erről csak beszélni is?

— No hát... jól van!

Még egy darabig kísérté Lórikát; aztán eszébe jutott, hogy még valami dolga van a városban egyik ismerősénél. Elváltak s a leányka semmi rosszat sem gyanítva sétált haza.

Aladár pedig ment egyenesen... az ódon templom felé.

— Akár hogy, de módját ejtem, hogy eljussak arra a kötél-létrára. Megmutatom, hogy annak a híres legénynek igen is akad párja. Hanem ügyesen kell hozzá fognom,

mert
nak
legyek
váltak.

A
könny
mert
volt az
mivel
dolgoz
Ezek
éppen
látták

itt az
az eg
csak
lanul
a vilá
nak
dolgu
Lenn
tágas

Al
forrt
legyü
jutott
ha p
kozik
gallér
kivisz
kül
tehat
lefelé
zépső
bujt
lábak

távoz
akarc

mert az ott levő munkások persze nem fogják megengedni. No, csak egyszer fönn legyek a toronyban, a többi majd megválílik.

A toronyba könnyen bejutott, mert tárva nyitva volt az ajtaja, épp mivel munkások dolgoztak ott. Ezek azonban éppenséggel nem látták szívesen.

— Mit keres itt az urfi? kérde az egyik, ugyancsak barátságatlanul. Szűk itt a világ még azoknak is, akiknek dolguk van itt. Lenn az utcán tágasabb.

Aladárban fölforrt a harag, de legyűrte, mert az jutott eszébe, hogy ha pörbe bocsátkozik, bizony még galléron fogják és kiviszik. Szó nélkül megfordult tehát és indult lefelé. De a közezső emeleten elbujt a haranglábak közé.

— Megvárom, míg a munkások eltávoznak. Akkor aztán tehetek, amit akarok.

Ez a várakozás ugyan próbára tette a türelmét és kitartását. Már esteledett, de még folyvást jártak a torony lépcsőjén föl és alá. Többször majd hogy rajta nem vesz-

tett, mikor előbujt rejtekéből s éppen jött még valaki. Szerencsére olyan sötét volt már, hogy könnyen elbujhatott.

Végre mégis csönd lett. Még jó ideig várt, s mikor meggyőződött, hogy igazán nem hallatszik semmi nesz, előbujt a rejtekéből. Kissé furcsa érzés fogta el, mikor a torony meredek, sötét lépcsőjén fölfelé botorkált; de aztán nagyot nevetett.

— Az volna szép, ha félnék, mikor egymagam vagyok itt. Nagyobb hiba, hogy sötét van. Hát ha nem is látja senki, hogy a kötél-létrán himbálózok?

Akkor el sem hiszik... Ó, tudom már, mit csinálok. Az a kötél-létrá minden esetre szolgál valahová. Ott hát kiteszem és ott is hagyom

... KÜNN FÜGGÖTT A TORONY OLDALÁN.

(Lásd a 390. lapon)

a jegyző-könyvecskémet! Rajta van a nevem. Holnap megtalálja az a híres legénys maga fogja bizonyítani, hogy ott jártam.

Eljutott az ablakhoz, melynél a kötél-létra lógott. Amint kinézett az ablakon, nagy sajnálatára látta, hogy már egészen sötét van, nem igen fogja őt senki bámulni; még ha látnák is, nem ismerhetnek rá.

— Mind egy! Mégis hire lesz. Most már megteszem.

Nem volt olyan könnyű bele fogni, mint hitte. A kötél-létra a torony párkányáról lógott le s oly messze volt az ablaktól, hogy Aladár pusztá kézzel el sem érte. De az ott heverő szerszámok közt talált olyat, amellyel behuzhatta a kötél-létrát az ablakba. Aztán fölállt az ablak párkányára, kifelé fordulva jól megfogózott a kötelekbe, rálépett a létra-fokra és kilóditotta magát.

Nagyon meg volt magával elégedve, amint ott künn függött a torony oldalán. (Lásd a képet a 389. lapon.)

— No, ez valóban nem tréfa. Ide jó fej, izmos kéz és láb szükséges. Meg egy kis bátorság is. Ugy gondolom, nálam nem fogják ezt kétségbe vonni holnaptól fogva.

Lassankint lejjebb ereszkedett. Ez nem volt nehéz, de egyszerre csak azt vette észre, hogy elfogy a létra.

— Mi ez? Hát nem szolgál sehová? Itt az óra-mutatók vannak... úgy látszik, itt igazítottak valamit. Nincs hova letennem a könyvecskémet... Boszantó!... Még el sem hiszik... Senki sem lát, senki sem fogja tudni!

Dehogy nem! Ha csak ez lett volna a baj.

— Már hiába. Hát vissza megyek.

Hamar ott volt újra az ablaknál. Ekkor azonban nagyot dobbant a szive. A kötél-létráról lehetetlen volt az ablakba vissza belépni, olyan messze lógott. Az indulásnál, mikor a kötél-létrát az ablakba behuzta, nem gondolt a vissza térésre. Annak a munkásnak bizonyosan a társai segítenek.

Próbálgatta, hogy az ablak felé lendítse a kötél-létrát. Hiába. Annyi időre és oly közel nem jutott, hogy az ablakba léphessen.

Ott függött ég és föld között tehetetlenül. Sokáig nem fogja birni a görcsös fogózást, azt érezte. S ha keze ellankad, akkor lezuhan...

(Vége következik.)

AZ ÉN BÁTOR KUTYÁM.

(Képpel a 393. lapon.)

VAN nekem egy hü pajtásom,
Nem hagy el engem soha —
Akár merre járok-kelek,
Elkisér minden-hova.

*Bár pislogni látszik: mégis
Szana-szerte jár szeme.
Vitéz állat! Nem hiába
Bátor is az ő neve.*

*Farkas ellen is megóvna,
Tüztől is megvédené.
Rám támadnak? — Azt se nézné:
Ketten, hárman, négyen-e?*

*Védelmazóm, oltalmazóm,
S néha bizony — pamlagom.
Ne is csudálkozzatok hát,
Hogy szeretem őt nagyon.*

kapta
nyitva
hogy
kor-ol
De ily
volt.
tartog
tározni
sebb
szöntő
városi
ték fe
holna
nézni,
dolgo
ott lá

Mil
a kor
—
hogy
san m
hogy
akaro

Ily
ben, a
gélve,
ugatá

A ke
meg
Egym
mérge
tartot
mai l
kedve
kivül
macsk
maral

Bar
enged
téka

Gy
egyik
célzo

A BANDIKA KORONÁJA.

— Beszélyke. —

BGEN bizony: egy szép ezüst koronája volt Bandikának. Már jó régecskén kapta nagy apától, mivel oly szép bizonyítványt hozott haza. Máskor is megesett, hogy kapott Bandika fillért, krajczárt, olykor-olykor még tizeskét, sőt huszaskát is. De ilyen »nagy pénz« talán még soha sem volt. Nem csoda tehát, ha olyan sokáig tartogatta kincsét és sehogysem tudta elhárítani, hogy mire költse. Valami különösebb alkalmat várt, s az most végre beköszöntött. A héten komédiások érkeztek a városba és Bandikáéktól nem messze ütöttek fel a bódéjukat. A szomszéd Janiék holnap fognak elmenni az előadást meg nézni, Béláék már tegnap voltak és csodadolgokat beszéltek, hogy mi mindent lehet ott látni 20 krajczárért.

Mikor ezeket hallotta Bandika, mindjárt a koronására gondolt.

— Megkérem mamácskát, engedje meg, hogy én is elmehessek Janiékkel. Bizonyosan megengedi, mert nagy apa azt mondta, hogy arra fordíthatom a pénzemet, amire akarom.

Ilyenforma gondolatok forogtak a fejében, a kertben a nagy dió-fa alatt üldögélve, midőn egyszerre csak nagy morgás, ugatás, sziszegés vonta magára figyelmét. A kerítéshez lépett és a Kormos kutyát meg a Czirmos cziczát pillantotta meg. Egymással szemben állottak és ugyancsak mérgesen huzgáltak valamit. Kormos a fejét tartotta a szájában, Czirmos a lábát a karmai közt. Az a valami pedig a Jolánka kedves Vicza babája volt. Jolánka kétségkívül künn feledhette a bábuját, kutya-macska rá akadt és kész volt a baj: össze marakodtak fölötte.

Bandika nagy haragra lobbant. Nem engedheti, hogy hugocskájának kedves játéka áldozatul essék.

Gyorsan felkapott két kövecskét: az egyikkel Kormosra, a másikkal Czirmosra célzott. Jól talált, mert mind a kettő el-

szaladt és eleresztette a bábút. Hanem utoljára nagyot rántottak rajta és három darabra szakították.

Bandika kívül került a kerítésen és fölzedegette a póru! járt bábút. Hát bizony ez már baj volt: a gyönyörűsége Vicza menthetetlenül tönkre volt téve.

Busan állt ott Bandika. Nem csupán a bábút sajnálta. Arra gondolt, mekkora lesz majd a Jolánka szomorúsága.

Már hogy ne? Bandika teljesen felfogta a szerencsétlenséget. Elképzelte, milyen borzasztó volna az, ha például az ő Ráró lovának valaki letörné a fejét vagy a lábát. A multkor is, hogy a játék-vasutjának mozdonya elromlott, vigasztalhatatlan volt, míg csak meg nem igazították. Pedig sokba került. Egy tizeskéért csinálta meg a bádogos, amit a kedves Jolánka fizetett ki. Pedig Kálmán bácsitól cukorra kapta!

Mikor ez eszébe jutott Bandikának, holmi lelki-ismereti furdalás-félét érzett. Jolánka olyan jószívű volt vele szemben! Mégis csak nem szép, hogy neki még eszébe sem jut, hogy segítsen a bajon. Pedig van neki pénze: egy szép fényes koronája. Abból körül-belül kifutná egy olyan bábura. Igaz, hogy... hogy akkor semmi sem lesz a komédiából. De hát... csak nem nézheti, hogy Jolánkának szomorúsága legyen!

Bandika nem sokáig habozott.

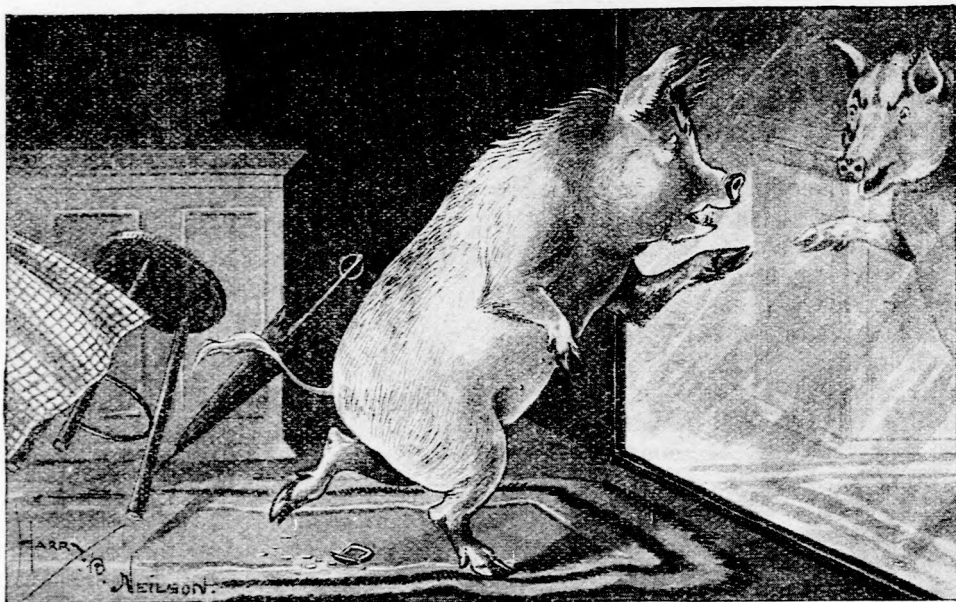
Besietett mamácskához, elmondta neki a dolgot és megkérte, vegye meg Jolánka számára a Viczát a koronáért. Mamácska helyeselte a Bandika tervét és elvette tőle a pénzt.

És csodálatos, milyen jól tud a mama bevásárolni! Vett egy bábút, sokkal szebbet, mint a régi volt, s még azon kívül kifutotta a koronásból még egy nagy cifra lapdára is a Bandika számára: olyanra, amilyet Jenőke a multkor kapott s amely Bandikának annyira tetszett.

Más nap olyan vigan lapdázott Jolánkával, hogy még csak eszébe sem jutottak a komédiások.

Schwartz Irén.

MALACZ A TÜKÖR ELÖTT.

Kiszökött az öblul
 A pocza:
 »Hol is az a híres
 Nagy szoba,
 Amelyikben laknak
 Emberek —
 Urak, hölgyek, apró
 Gyermekek?«

És vaktában im a
 Házba ront —
 »Ismeretlen dolgok
 Csábja vont.
 És ha lelem benne
 Kedvemet:
 Itt lakom ezen tul,
 Meglehet!«

S hogy berontott: durr-durr,
 Patatra! ...
 Egy-egy tárgy eltört száz
 Darabra.
 Felborult asztal, szék,
 Bot, ernyő —
 Mi lesz ebből? ... hisz' már
 Rettentő!

De még csak most jött a
 Hadd-el-hadd!
 »Röff! Ki vagy te? Halljam
 Hangodat!
 Ni, hiszen malacz tán
 Az is ott ...
 Felém nyújtja lábát ...
 Jó napot!

Hékás, erre-arra! ...
 Mit ugrálsz?
 Ejnye adta! Még ki-
 Figuráz!
 Ezt nem tűröm!« — S már is
 Neki tör ...
 S hull dirib-darabra
 A tükör.

Jönnek, szólnak, zugnak
 Morognak,
 Furcsa vége lesz a
 Dolognak.
 Hallod pocza? Még ezt
 Megbánod —
 Attól tartok: ez lesz
 Halálod!

AZ ÉN BÁTOR KUTYÁM. (Lásd a 390. lapon.)

BÖZSIKE REJTELMES UTJA.

— Különös történetke. —

(Képekkel a 396. és 397. lapokon.)

GYÖNYÖRÜ tiszta, csöndes éj volt. A teli hold ragyogóan hintette szét ezüst sugarait, pufók képével pedig épp a szemébe kacsingatott Bözsikének, aki már jó ideje ott feküdt puha ágyacskájában, de elaludni nem tudott. Miért nem, mikor nem volt semmi baja? Talán mert ő is vissza kacsingatott a teli holdra, amelyen egészen jól látni vélte a holdbeli ember mosolygós, barátságos képét. Vagy talán mert sehogy sem tudta kizavarni a fejcskájából azt a szép mesét, melyet a nagymama mondott el. Azaz, csak félig mondta el, a végéhez nem juthattak.

— Ó, az a pajkos Dinike! duzzogott Bözsi ott az ágyacskájában. Épp akkor tudta betörni az orrát! Hogy ránk ijesztett! Most már nem tudom, mi lesz azzal a szegény jó király-kisasszonnyal, akit a gonosz vas-orru bába becsalt a kertjébe. Jaj, de hogy is lehetett olyan vigyázatlan! És még evett is almájából, attól aztán elaludt és föl sem ébredhet, amíg valaki föl nem keresi és meg nem csókolja. Hát ha nem akad senki olyan? Ó, ó, szegényke! És mi lesz azután vele? Én bizony megmenteném, csak tudnám, hol van?

A pufók hold ekkor mint ha még barátságosabban mosolygott, sőt mintha feléje intett volna. Bözsike egészen jól látta ezt. Persze, a tudós gimnazista bátyja mindig nevet, mikor Bözsike effélet beszél. Azt magyaráztatja, hogy nincs ott holdbeli ember, csak csupa merő hideg kő, kialudt tüzhányó hegy. De hát akár milyen tudós is egy gimnazista diák, nem következtés, hogy éppenséggel mindig igaza legyen. Ha most itt volna, bizonyosan maga is elhinné, hogy... ni!... A holdbeli jó ember megint integet.

— Mint ha azt akarná, hogy menjek hozzá... tündött Bözsike. El is mennek, csak szárnyam volna.

Épp amint azt mondta, egyik fényes holdsugáron gyorsan lebbent egyenest feléje egy ragyogó tündér-alak... a következő pillanatban már ott pihent mellette a vánkoson. És mindjárt meg is szólalt ezüst csengésű, finom hangon:

— Hallottuk, milyen jót akarsz annak a szegény király-kisasszonynak. Hát eljöttem, hogy elvezesselek hozzá.

— Igen ám, de ha nagyon messze van, el birok-e odáig gyalogolni? kételkedett Bözsike.

— Gyalog biz' el nem jutnál. Hanem röptülve hamar ott leszünk.

— Csak hogy nekem nincsen szárnyam!

— Segítséget kérünk. A madarak most alusznak ugyan, de a mi jó barátaink, a denevérek, ébren vannak. Ni, épp itt röpked maga a denevér-király. Talán ő is megsegít.

— Nagyon szívesen, felelt az ablakból a denevér-király, s iziben oda is röptent. De indulnunk kell szaporán, mert hajnal pirkadásakor otthon köll lennem.

Bözsike rögtön talpra ugrott, ámbár, mi tagadás: egy kis aggodalma támadt arra nézve, hogy a denevér-király segítségével nem lesz kellemes. Mert a nyájas denevér-király, kinek fényes kis csillag ragyogott a homlokán, Bözsikének a háta mögé került és vállon fogta.

— Majd én viszlek. Ne félj semmit, biztosan tartalak, mondá.

Igen, de ha éles karmával megragadja, ez talán még fájni is fog.

Ez az aggodalma azonban nem tartott sokáig. Ugy érezte, mint ha puha bársony kéz fogná.

— Induljunk! szólt az ezüst hold-sugár tündérkéje.

Azonnal fölemelkedtek s egy pillanat alatt már künn is voltak, magasan lebegve a ház és kert fölött. Egy-két szempillantásig Bözsike még látta az ismerős tájat, de aztán eltűnt minden... magasan röptültek a kék ég-boltozaton (L. a képet a 396. lapon.) itt is, ott is elhaladva egy-egy ragyogó csillag mellett. Mindegyik nagyon

barátságosan hunyorgatott feléje; egyik-másik meg is kérdezte:

— Hová, háová?

— Igazában biz' én magam sem tudom, felelé Bözsike. A holdbeli ember integetett, el is küldött érttem, mikor a szegény jó király-kisasszonyra gondoltam. De uti társaim bizonyosan tudják az utat.

— Persze hogy tudjuk, szólt a tündérke. Magunk is odavalók vagyunk. Amott ragyog ni a mi mesés tündér-honunk.

Messze, nagyon messze ragyogott egy a többieknel is tündöklőbb csillag. Bözsike bizony kissé aggódott, hogy talán el sem jutnak oda; de amint a fényes holdra pillantott, látta, hogy ottani jó barátja biztatólag integet és kacsingat feléje. Ő pedig már csak tudhatja.

Tudta is, nem is vezette félre Bözsikét. Mert alig telt bele kevéske idő, oda értek a tündöklő nagy csillaghoz. Már messziről csoda-kellemes, lágy szellő lengedezett onnan feljök, bűvös zenéhez hasonló zsongás hallatszott és balsamos illat áradt mindenfelé

— No, szerencsésen megérkeztünk, szólt a denevér-király.

S gyöngéden letette Bözsikét, aki úgy érezte, mintha bársony szőnyegen lépdelen.

— Igen, de most már merre induljunk itt? kérdé kissé megakadva.

— Azt magadnak kell kifürkészned, felelt az ezüst holdsugaras tündérke. A mi feladatunk csak az volt, hogy ide eljuttassunk. Most már pihenőre megyünk. Jó szerencsét, Bözsike!

Egy pillanat alatt el is tűnt a tündér a denevér-királyal együtt.

Bözsikének nem igen tetszett a dolog, de nem is busulta el magát nagyon.

— Az a fő, hogy itt vagyok. Majd körül nézek.

Megindult. Nem ment sokáig, már nagy örömmel kiáltott fel:

— Ni, az a csöppség ott... mint ha ismerném... tán épp a kis Hüvelyk Matyi!

— Igen is, szolgálatjára, én vagyok a Matyika, felelt a csöpp legényke.

— Nagyszerű, hogy itt találkozom veled! Ezt igazán nem hittem. Hát aztán mit csinálsz te itt?

— Mit csinálnék egyebet, mint hogy élek vígan és boldogan, miután már tul-estem minden kalandjaimon! Találkozol itt majd a többiekkel is, akikről már annyit hallottál. Mindjárt itt a szomszédban van a hajdani Hamupipőkének a palotája. Csak-hogy persze most már mint királyné él benne.

— Jaj, de szeretném látni! Azt a kedves jó Hamupipőkét mindig úgy szerettem!

— Ha akarod, elvezetlek hozzá. Hanem lassan köll lépegetned, mert én nem tudok olyan hosszát lépni, mint te.

— Hát ha felülnél a vállamra? Talán elbirlak.

— Nagyon jó lesz.

Bözsike föltette hát a vállára Matyikát, aztán vígan csevegve ballagtak odább. Nem sokára gyönyörű palotához értek, mely csak úgy ragyogott az aranytól és kristálytól. A kapuban épp ott állt Hamupipőke, csak hogy alig lehetett ráismerni a pompás selyem és bársony öltözékében. Azaz, mégis könnyen rá lehetett ismerni, mert arczáról most is csak úgy sugárzott a jóság és kedvesség, mint igazi Hamupipőke korában. Alig is pillantootta meg Bözsikét, már nagy örvendezéssel sietett eléje.

— Isten hozott! No, az szép tőled, hogy meglátogatsz! Rég tudom, hogy szeretettel gondolsz reám. Én is szeretlek; de azt nem mertem volna hinni, hogy eljuss ide hozzám.

— Én vezettem ide, büszkélkedett Matyika.

— Tudom, innen a szomszédból. De jól is tetted! Menj a konyhába Matyika, a fő-szakácsom majd jól tart. Te pedig Bözsike, jöjj velem.

Bevezette a palotába, ahol Bözsikének szemé-szája elállt a sok pompától és ragyogástól. De azért mégis észre vette azt az aranyos kristály szekrénykét, melyben egy pár cipőcske volt látható. Ezekre is ráismert.

— Ezek a te híres czipőcskéid, ugy-e, melyeket más senki sem tud felhuzni a lábára?

— Eltaláltad. Hanem, ugy látom, neked

majdnem jók volnának. No, megengedem, hogy fölpróbáld és tánczolj benne.

Mindjárt meg is tették. A czipőcske szoritotta ugyan egy kicsit Bözsikének a

MAGASAN RÖPÜLTEK A KÉK ÉG-BOLTOZATON. (Lásd a 394 lapon.)

lábát, de azért oly gyönyörűen tudott benne táncolni, mint máskor soha sem. Mikor betelt vele, levetette, aztán ozsonnához ültek. Olyan remek csemege volt ott, hogy biz' én még a nevét sem tudom.

A kedves Hamupipőke pedig biztatta vendégét, hogy csak lásson hozzá.

— Ha nem izlik, mondd meg, mit kívánsz. Fő-szakácsom rögtön ide teremti. Ezen tul pedig minden nap magad rendelheted meg

a legkedvesebb csemegédet. Mert itt kell
ám maradnod nálam sokáig.

Bözsike az első pillanatban tapsolt, ugrált

nagy örömeben; de egyszerre csak megállt
és elkomolyodott.

— Ó, nem lehet, nem maradhatok! Nem

... ODA LÉPETT AZ ALVÓHOZ. (Lásd a 398. lapon)

azért jöttem, hogy magam éljek vigan,
hanem hogy a szegény jó király-kisasszonyt
megszabadítsam.

Elmondta, mire vállalkozott. Hamupi-
póke nagyon elkomolyodva hallgatta és
csak annyit szólt:

— Nem szabad jó szándékodat akadályoznom, de, ó!... félek, hogy... No, arról nem szabad szólanom.

Most már nem is volt maradása Bözsikének, pedig már esteledett. Szives bucsuzás után utnak indult. De hogy a palotából kilépett, bizony zavarodottan állt meg az est-homályban. Merre induljon? Épp föl-bukkant az ezüstös hold és megint olyan barátságosan pislogott feléje.

— Bizony most volna csak jó, ha segítene az a tündérke, vagy legalább a denevér-király, szólta Bözsike.

— Hiszen itt vagyok, várlak, felelt a denevér-király. Hová vigyelek?

— Oda, ahol az a szegény jó király-kisasszony elbűvölten alszik.

— Hm! Hm! Igazán kívánod?

— Persze igazán!

— Hát menjünk!

Megfogta Bözsikét és újra röpültek, de most nem nagyon magasan. Kis idő multán sűrű erdő fölé jutottak, aztán egy nagy kertbe bocsátkoztak le.

— Ez a vas-orru bába kertje, szólta a denevér-király. Láss a dolgod után, én addig pihenek egy sort. Mikor vissza akarsz térni, szólíts!

Felröppent egy fára és egyik ágra akaszkodva, fejfelé lefelé denevér módra pihengetett.

Bözsikének sem köllött messzi mennie. Épp az alatt a fa alatt látott valamit, vagyis inkább valakit.

— Ott fekszik valaki... talán épp a jó király-kisasszony.

Közelebb ment... hát nagy öröme csakugyan az volt! Nem habozott Bözsike, hanem rögtön oda lépett az alvóhoz (Lásd a képet a 397. lapon.) és gyöngéden megcsókolta.

Alig tette meg, talpra ugrott a király-kisasszony. Csodálkozva nézett szét.

— Ki váltott meg? Ki mentett meg? Te, jó leányka? Fogadd hálás köszönetemet, de mondd: a gonosz vas-orru bábát legyőzted, lánczra verted?

— Dehogy! Nem is láttam.

— Akkor hát magad jutsz bajba! Engem megváltottál, de helyettem te maradsz itt, mig meg nem vált valaki.

Mondott-e még egyebet, Bözsike nem tudta, mert álmos kábultság lepte meg. Még csak annyi ereje volt, hogy ráfeküdt az ágyra, amelyről a király-kisasszony az imént fölkelt.

Erezte, tudta, hogy nem alszik igazán, még sem mozdulhat. Ó, ó! Hát ez lett belőle, hogy bele avatkozott a mesebeli király-kisasszony dolgába! Hiszen jól van, nem sajnálja jó tettét, csak majd őt is megszabadítaná valaki! Igen, de mikor otthon senkisé tudja, hová tűnt el? És a mamácska, a jó mamácska mennyire fog busulni! Bizonyosan keresni is fogja, elmenne utána a világ végéig is... Ha valaki, hát csak a mamácska szabadítja ki megváltó csókjával, ha ugyan rátalál. De hát ha nem talál rá? Ó, akkor soha, soha sem látja többé!

Ez a gondolat sirva fakasztotta.

— Mama, édes jó mamácskám! suttogeta könyezve.

Ekkor mint ha föléje hajolt volna valaki... igen... és megcsókolta, aztán gyöngéden karjaiba emelte és kérdé:

— Mi a bajod, kedvesem? Rosszat álmodtál?

Bözsike fölnyitotta a szemét és ujjongva karolta át a mama nyakát.

— Rám találtál, mamácskám! Jaj, de jó! Így hát újra itthon vagyok!

— Hát ugyan hol volnál, kis bohó?

Elmondta Bözsike. Furesa, de igaz, hogy mindnyájan mosolyogtak rajta; csak a nagymama szólta kissé komolyabban:

— Nagyon jól van! A tegnapi mese végét már nem kell elmondanom. A te jó szivecskéd talált a mesének új befejezést.

Rejtett név.

<i>Macska</i>	<i>Inas</i>
<i>Dal</i>	<i>Utás</i>
<i>Sár</i>	<i>Hold</i>
<i>Tyúk</i>	<i>Ásó</i>
<i>Nyak</i>	<i>Alma</i>
<i>Ár</i>	

Ezeket a szavakat úgy rójjátok egymás alá, hogy a kezdő betűkből egy híres magyar király neve derüljön ki.

A megfejtők névsorából elsőnek kisorsolt kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„A tarka könyv.“

Százötven elbeszélés, gyermekek számára írta Hoffmann Ferencz; negyedik javított kiadás, tizenegy eredeti színes képpel, szép vászon-kötésben.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LV. köt. 23-dik számában közölt betű-rejtvények megfejtése:

I. Négyszem közt. — Ő. Kőd előttem, kőd utánam.

Helyesen fejtették meg: Czákó Imre és Miklós, Gyermek Kálmán, Flór Anna, Serák Margit, Lendvay Miklós, Halász Imre, Csiskó Anna (részben), Mérey Ágosta, Ringer Lilike, Khindl Náci, Eboczky Gabriella (Egy ollócskával le lehetett volna ám vágni a papiros szélét! F. b.), Veress Gizella, Jusztus Hajnalka, Gyika Marianne és Alice, Könyöki Ilona, Oppenheim Irén, Schulz Ilonka, Heiter Margit és Ella, Deutsch Józsi, Graefl Paula és Márta, Preisach Frida, Tóth Gyula és Jenő, Schönstein Mariska, Sziklay Vera, Werkner Albert, Rittich Tibor, Boros Emmike, Hegedűs Zoltán, Erdődy László, Seyderhelm Feri, Kazy Péter, Máder testvérek, Izsák Erzsébet és Zsiga (részben), Herczeg testvérek, Virághalmay Juliska, Richon Mariska, Kazy Livia, Fried Ernő és Béla, Hollós László, Aninger Laci, Váry Ilonka és Mariska, Jurenák Ferencz, Bloch Margit és Andor, Badics Gizi, Murgu Jancsi, Naschitz Gyuri, Szemerény Annuska és Irénke, Kolisch Ferencz és Pál, Szirmai József, Hanvai Ilonka, Konrád Elza, Török Gabriella, Háy Irén és Juliska, Nagy Lenke és Ernő, Führer Margit.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertesek lettek Váry Ilonka és Mariska, Vácson, kiknek a jutalom-könyvet (»Ifju-

sági emléklapok«, elbeszélések és költemények, gyűjtötte Füßy Tamás, színes táblába kötve) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »Kis Lap« LV. köt. 22-dik számában közölt rejtvény megfejtését beküldték még: Kocsis Zoltán, Máder testvérek, Kazy Livia, Sturz Gyula, Erdődy László, Richon Mariska, Koronthály Zoltán, Török Gabriella.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Rahócz Elemér. Téglagyárat bizony sok-felé láthatsz. Részletes ismertetése tán nem is való a »Kis Lap«-ba. — **Kovács Miczike.** Hogy mit csinálj édes nagyapa porzójával, ha nem használhatod az írásod beporzására? Ezt kérde. S kérdésedben már benne is van a válasz. Nagyapa idejében nyilván nem járta még az itatós papiros. De most ezzel él mindenki, hogy a nedves írását gyorsan megszikkassa, anélkül hogy a fővény kellemetlen tapadásától kellene tájzania. — **M. M.** Kedves tréfa. Szívesen közlöm. — **Naschitz Gyuri.** Az »arany-bányás« számok végett a kiadó-hivatalhoz fordulj. A leveled felső szélének bal sarkában olvasható neven, illetve nevek sor-rendjén megütöktem. Az Árpádnál ugyan nincs magyarabb név, s mégis így van oda bigyeztve: »Árpád N.« holott magyarul így kellett volna azt oda nyomtatni: »N. Árpád.« A magyar nyelv-szokás tiszteletben tartása ér annyit, mint a magyar név, ha többet nem. — **Luczenbacher Ada.** Ha holmi rajzot kaphatnék róla, a cigány teknő-csinálókat szívesen közölném. — **Werkner Albert.** Hiszen a te találos szavaid már rendre megjelentek. Találsz ujat is eleget. Ezekből küldj. — **Szelényi Jancsika.** A szíves tudakolásra annyit, hogy jobban, de jól nem. Ha megtörtént az ígéret, beváltása nem marad el. **Richon Emma.** A költői kis példázatot besoroztam s nyáron, amidőn idő-zerű lesz, rajzocskával közölni fogom. De a szerző nevére is szükségem van. — *Több levélről a jövő számban.*

ERZSÉBET KIRÁLYNÉ EMLÉK-SOBRÁRA.

Sztojanovits Adrienne 1 frt. — Ravasz Piroksa 50 kr.

Jó Szív.

Az éhező és fázó iskolás gyermekek részére: Sztojanovits Adrienne 50 kr., Edith 50 kr., Pali 25 kr., Lili 25 kr., Zsuzsi szobalány 20 kr., és Mari szakácsné 10 kr.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon!

F. b.

Előfizetési felhívás

a

KIS LAP

1890-dik évi január-juniusi folyamára.

(A „Kis Lap“ 56-dik kötetére.)

MÉGÉHEZ közeledvén az esztendő, végéhez közeledik a »Kis Lap« most folyó kötete is, megnyitjuk tehát az előfizetést a »Kis Lap«-nak az új évvel kezdődő új folyamára, mely a »Kis Lap«-nak immár **ötvenhatodik** kötete lesz.

Minden ajánlásnál többet mond ez a két szó: **ötvenhatodik kötet!** Majdnem egész emberöltőnyi multat jelent s e hosszú idő alatt a »Kis Lap«, folyton haladva és tökéletesedve, a magyar gyermek-világ legkedvesebb barátja, oktatója, szórakoztatója lett, ápolója a zsenge szívek nemes, jó hajlamainak, hazafias érzületének. Örömmel fogadott kedves házi barát a »Kis Lap« ma már fejedelmi palotában épp úgy, mint a szerény hajlékban s nem ígérhet jobbat, mint azt, hogy: lankadatlanul fog haladni az eddigi kipróbált uton.

A jövő kötet tartalmát Forgó bácsi és a kiadó-tulajdonos társaság teljes gonddal készítették elő. Mindjárt az első számban

„Kunyhó és palota“

czimmel hosszabb elbeszélés indul meg, művészi rajzokkal ékesítve s biztonnal még a most befejezett »Arany-bánya« című elbeszélésnél is jobban meg fogja nyerni a kis olvasók tetszését. Hogy pedig vigsgában se legyen fogyatkozás, arról tenni fog a

„Vad Laczi indiánus regénye“

melyet ez a mindig jó kedvű pajtás az ő barátainak mesél el, készítvén elbeszéléséhez olyan remek eredeti rajzokat is, hogy

senki sem fog ámulás és kaczagás nélkül rájuk nézhetni. Lesz folytatása a „**Képek a magyar nemzet történetéből**“ című sorozatnak is, mely hazánk multjának nagy alakjait és eseményeit mutatja be. Minden szám közöl kisebb **elbeszéléseket, meséket, szindarabokat, költeményeket, ismeret-terjesztő** cikkeket, művészi rajzok kíséretében. A „**Büvészet**“ rovata is folytatást nyer; két-hetenként **színes melléklet** lesz ezentúl is, a rendes rovatok változatlanul megmaradnak s a minden számban közlendő rejtvények megfejtői közt minden héten **jutalom-könyv** kerül kisorsolásra, az év végén pedig a **legszorgalmasabb megfejtők** számára lesz külön jutalomkisorsolás.

Minden előfizető, régi és új egyaránt,

díszes ujévi ajándék

kellemes meglepetésében is fog részesülni.

Aki régi hive a »Kis Lap«-nak, sorakozzék hát újra a Forgó bácsi zászlaja alá s hozzon magával új hiveket. A régieket és újakat egyformán öleli szívére

Forgó bácsi.

*

Kérjük t. előfizetőinket, szíveskedjenek megrendelésüket mielőbb beküldeni, hogy a lap pontos szétküldése fennakadást ne szenvedjen.

A »Kis Lap« előfizetési ára:

Negyedévre	1 frt
Félévre	2 „
Egész évre	4 „

Az előfizetések, legcélszerűbben postai utalványon, a »Kis Lap« kiadó-hivatalához (Budapest, VII., Kerepesi-ut 54. sz., Athenaeum-épület) intézendők.

A „KIS LAP“ kiadó-hivatala.